

LYŠKÁNORA 26

Nepravidelný občasník pro vnitřní potřebu Nurnské družiny
Poradostiny 1049 Liscannor, Nurnská oblast, západní Gwendarron

* Motta tohoto čísla * Kdo je Angel Petrochan? * Zastávka * Pěnipírko apartment *
* Hupsla * Bibi vaří * Volba * Dom * Víla v kožušine * Něco málo z kroniky naší školy *
* Úvod * Novinky liscannorské * Otevřený dopis pro starostu Burbaga *

Motta tohoto čísla

"...Já přijedu, jestli budu mít čas. A ten mít nebudu..."

Kryšpín Pěnipírko

Melchizedechu, kdy budete mít miminko?

.....To záleží na nich..."

Melchizedech

.....Třeba válečnickou cestou se dá sehnat mužství..."

PJ Ladot

.....Kontroluju, jestli jsou panny..."

Kryšpín Pěnipírko

Kdo je Angel Petrochan?

Klabzej Myšilov

Příhoda, která se udála dnešního dne, je svými okolnostmi natolik záhadná, že mě nutí napsat vše, co o ní vím. V touze ukojit svou zvědavost uvedu veškerá známá fakta tohoto případu, snad se najde někdo, kdo podá vysvětlení.

Byl to právě Yall Rebled, který namísto starosty obce, zaneprázdněného již několik týdnů spisováním novinek liscannorských a seznamováním se s povinnostmi starostenského úřadu, po delší době vybíral obecní schránu a objevil dopis záhadné vizáže. Prostá obálka, ze zadní strany přelepená kusem flastru, byla opatřena jediným údajem: Nurnská družina. Písmo na první pohled záměrně neumné, takřka burbbagovské, dávalo tušit anonymní korespondenci. Obálka nenesoucí prázdné stopy notoricky známé Hlůvovy pečeti tento pocit utvrdila. Odesílatel prostě donesl

obálku ke schráně osobně.

Jelikož nikdo z Nurnských nebyl nablízku, otevřeli jsme doličný předmkět, maje však na zřeteli, že může ukrývat jedový trn či nějaké alchymistické třaskátko, avšak oproti očekávání vypadl list papíru a jakási složka. Průvodní listina obsahovala následující text:

Vážený vydavateli Liškánory. Zasilám vám svůj první literární pokus, abyste jej, bude-li místo, zveřejnil. V povídce je jak násilí, tak i alkohol a sex, takže by se mohla dobrodruhům líbit. Nehleďte v ní však žádnou spojitost s naším poklidným světem. Spozdravem Dobrodruhům zdar a Nurnským zvlášť Váš A.P.

Přiložený fascikl dále obsahuje onu povídku, kterou otiskujeme dále. Za autora je uveden jistý A. Petrochan. Je jistě příjemné, že jsou další lidé, kteří podporují družinovou tvorbu. Ale záhada, ta zůstává nevyřešena. Tedy se ptám...

Kdo je Angel Petrochan? Jde snad o žertovný pseudonym Dyniho Longodona? Nebo se za ním skrývá Alwynn Běloruky? Či snad procitnuvší a obrátivší se Bukvoj Draplák? Anebo je to skutečný Angel Petrochan? Známe ho? Mínilu jsme ho snad někde na tržišti? V davu? Slyšel o nás v krčmě?

Nicméně, jde pryč o prvotinu. To je možná správným vodítkem. A autor píše nesprávně jméno obce. To by u nás udělal jen pomálu druhů. A za další - zná naši schránu.

Nepřerušujeme tedy událostí sled a přečtěme si povídku. Snad se skutečnosti brzy vyjasní...

Zastávka

sepsal Angel Petrochan

Malyk byl rád. Byl rád, že vypadl z Blešárny. Byl rád, že od sebe odsekl jedovatou dřinu předměstské manufaktury, monotónní hučení transmisí a ubíjející nudu pohyblivého pásu. Připadal si jak magický hodinový stroj, který kdysi viděl na jarmarku. Jeho části se přesně a pravidelně pohybovaly, stále stejně, po celé týdny a měsíce s odpornou pravidelností. Blešárna byla pro něj synonymem tisíce nenaplněných nápadů, které ho při jeho duchamorné práci napadaly. Blešárna se vlastně jmenovala Papperckova velkodřina, ale od chvíle, kdy Malyk přišel na vlastní přiléhavé jméno, jí už jinak neřekl. Malyk byl rád, že se dal dohromady s dvěma chlapíky, co projížděli městem, přestože jejich vzhled vzbuzoval odpor. Nebo možná právě proto. Elfové se už vyskytovali jen velmi vzácně, a i když byl Quémarc jen míšenec, jeho společník stavěl hrdě na odív svůj původ. Benavien byl čistokrevný nečlověk. Malyk byl rád. Byl rád za koně, kterého mu půjčili, aby mohl jet s nimi. Byl rád, že se mu splní to, o čem tolikrát snil u pásu. Seděl na koni a jel po prašné silnici poledním sluncem. Přál by si, aby ho viděl mistr z Blešárny. Ten bastard! Řekl by Benavienovi, aby ho přetáhl těžkým zákopnickým bodákem, který nosil, přestože elfové ani jiní nelidé nesměli nosit zbraně. Malyk byl rád, protože mu vítr čechl husté kudrnaté vlasy. Nechá si je narůst hodně dlouhé. Tak dlouhé, aby je mohl vzadu stáhnout a nosit jako Quémarc. Byl rád, že mu začíná nový, o mnoho lepší život.

"Co na mě zíráš, mladej?". Malyk spěšně odvrátil zrak.

"Promiňte".

"Jaký promiňte, co? Béne, slyšíš? Mladej, cestujeme společně, tykáme si, jasný?".

"Ano, promiň", hlesl Malyk.

"A přestaň na mě civět, nejsem bordelová tanečnice", řekl Quémarc a odplivl si.

Pülelfova téměř chlapecká tvář byla porostlá řídkým strništěm. Nevypadalo to nijak hezky, ostatně jako většinou u míšenců. Malyk jednou, ještě jako dítě, navštívil s matkou trh s otroky a viděl tam tvora, půl trpaslíka, půl elfa. Jeho matka pak musela celé odpoledne tišit jeho pláč. Už ho na trh s lidmi nikdy nevzala, až do doby, kdy byli otroci oficiálně zrušeni a trh byl zbořen.

Cesta jim ubíhala a krajina kolem nich se pomalu měnila. Malyk poslouchal řeči svých společníků. Mluvili i mezi sebou obecnou řečí, Benavien s charakteristickým přízvukem.

"Jak je ještě daleko do místa, kam

chceme?", zeptal se Malyk Benaviena. "Dojdem tam už dnes, nebo budem tábořit v lese?".

"S Odínovou pomocí", elf provedl zbožná gesta, "budeme v Ispolinu pozítíř navečer. Dnes však není třeba spěchat. Koně jsou již unaveni a ty, Malyku, jistě také. Podle odpadků u cesty můžeš uhodnout, že nedaleko před námi je ves či městys. Tam uděláme zastávku a přenocujem."

"A poveselíme se", zašklebil se Quémarc.

Pülelfova myšlenka se Malykovi zamlouvala. Veselení se patřilo k jeho představám o dobrodružství.

"Zajdem do hospody?", optal se opatrně.

"Kde jinde bys chtěl bydlet, ty troubo", houkl na něj Quémarc. "A jestli tam budou mít hampejz, zajdem i tam".

"To těžko", zchladil Malykovy naděje Benavien. Měli jen velmi málo peněz.

Zanedlouho skutečně přijeli do větší vesnice. Postarali se o koně a vešli dovnitř. Tam si sedli do rohu, vyhrázeného pro nelidi. Benavien objednal víno. Malyk s elfem si jej rozlili do sklenic, Quémarc pil přímo z láhve.

Zatímco Quémarc se zaobíral čerstvým výtiskem Public Monblatt, největších zemských novin, Malyk s Benavienem rozprávěli.

"Pěkná dívka, což", poznamenal Benavien na adresu černovlasé štíhlé dívky, hovořící s hostinským.

Malyk pokrčil rameny.

"Nemusíš nic skrývat, vím, že se ti líbí".

"Jak můžeš vědět, co se mi líbí?", řekl pochybovačně Malyk.

"Můžu", přisvědčil Benavien.

"Umíš se vžít do mých myšlenek? Můžeš se vžít do mé situace?".

Elf mu dlouze pohlédl do očí a přikývl.

"I když jsem člověk?".

"Aha, vidíš, toho jsem si nevšiml. Tak nejspíš ne", řekl Benavien ironicky a zmlkl.

Quémarc zaujal titulek na první straně: "Ravenské radovánky". Četl tedy dále, už nahlas, aby z toho Benavien s Malykem také něco měli.

"U příležitosti čtvrtého výročí bitvy u Ravny se na ravenském hradě konala veřejná exekuce tří elfů, spojená s jarmarkem a poutí. Popravení se hlásili k volnomyšlenkářskému hnutí a ve válce bojovali na straně nepřítele. Podle slov kastelána Fryngra byl letošní jarmark neobyčejně bohatý, kupci vystavili nevidané množství nejrůznějšího zboží, taktéž pout' se vyvedla. K vidění byly..."

"K vidění byly odsekané hlavy a rozpáraná břicha", přerušil jej Benavien. "Lidé nacházejí v mučení a popravách podivné zalíbení. Není divu, že jim to leze na mozek".

Malyk se neklidně zavrtěl. Řeči těch dvou začínaly zavánět šibenicí.

"Množí se případy, že se lidé z nenávisli k nám, nelidem, dočista zblázní. Věř mi, Quémé, nedávno se mi dostala do rukou sbírka básní. Její autor zešlel, pravděpodobně se tolik užíral svojí ubohostí, nespál, nedbal o sebe ani okolí a najednou..." , elf naznačil výmluvné gesto, "dočista zmagofil".

"Co psal?", otázal se Quémarc.

"Většinou úplné nesmysly", řekl Benavien. "Hlavní roli v těch veršovánkách hrála krev, vyhřeznuté vnitřnosti, sperma, rozstříknaný mozek a nadávky. Ten chlapěk prostě strávil moc času sledováním poprav. Příliš na jeho chatrnou mysl".

Nešťastně se tvářící Malyk si nervózně poposedl. Benavienovi to neušlo.

"Chlapče, neměj obavy. Tady nás nikdo neuslyší. Tvoje uši by ale mohly zůstat našich řečí ušetřeny". Benavien se rozhlédl po místnosti. "Všiml jsem si, že tvoje myšlenky jsou stále upřeny k té dívce", kývl směrem k výčepní stolicí. "Nechceš ji oslovit?", zeptal se.

"Určitě bys jí nezůstal lhostejný, věř mi".

Malyk zavrtěl hlavou, ale přesto se na další elfovo vybízení zvedl a přistoupil k dívce. Quémarc, sledující jej, se tiše pochechtával a upíjel z láhve.

Rdící se mladík se po chvíli vrátil ke svým společníkům. "Jmenuje se Nedaia", prozradil jim. "Bydlí tady, ve vsi".

"Nedaia, Nedaia, tobě ale nedala", zarýmoval kostřbaté Quémarc. Začínal mít špičku.

Malyk vrhal kradmé pohledy k dívce. "Je nádherná", vydechl.

Quémarc se k němu naklonil. "Chceš jí?", zašklebil se. "Co?". Pak se zachechtal a ukázal na Malyka. "Béne, no to mě podrž, on se ještě stydí!".

"Však je mlád", odvětil elf, ale i on se Malykovi smál. Pak postavil na stůl lahvičku se smaragdově zabarvenou tekutinou. "Tohle ti pomůže".

"Co je to?", vzal Malyk lahvičku do ruky a zvědavě si ji prohlížel.

"Magický elfí lektvar. Po pravdě řečeno, mám jej po prabábě. Byla čarodějkou, mimochodem. Lektvar má tu moc, že po jeho požití žádná dívka neodolá tomu, kdo jí jej podal". Benavien se smutně usmál. "Já jej už nevyužiji. Lidské ženy mi padají k nohám i bez něj, o elfkách nemluvě".

Quémarc se hurónsky rozesmál, ale elf nehnu ani brou.

"Smíš jej použít", pravil Malykovi. "Pamatuj, stačí jen pár kapek. Ne abys jí nutil vypít

to všechno". Malyk horlivě přitakal a odběhl za hostinským. "A taky to asi nebude žádná dobrota, po těch staletích", zabručel Benavien a napil se vína. Malyk chvíli cosi kutil s hostinským a pak přistoupil k Nedaie se dvěma skleničkami. Oba muži elfské krve jej zaujatě sledovali.

Dívka se napila a chvíli s Malykem hovořila. Pak se na něj mile usmála, odešla a Malyk se vrátil ke stolu.

"Bydlí na konci vesnice, v domě se zelenými vraty. Mám se s ní zítra ráno rozloučit, až budeme odjíždět".

"Rozloučit?", nechápavě opáčil Quémarc. "Ona je tvoje příbuzná?".

"Ne, proč?", nechápal teď pro změnu Malyk.

"Ten lektvar měl účinkovat jinak než k loučení. Na jarmarcích lidé něco podobného prodávají pod názvem Užít si a zmizet".

"To šarlatánství ovšem nemá s mým lektvarem nic společného", ohradil se Benavien.

"Cílem dobrodružova snažení není ráno se rozloučit", poučoval mladíka Quémarc.

"Ano, proč?",

"Aha", řekl Malyk a celého jej naplnil pocit zahanbení. Strašně se styděl za svojí nezkušenost, za bezmocnost. Zahanbovaly ho vlastní činy, ale zároveň věděl, že kdyby dostal pořádnou šanci, zákal by jim, že je stejný jako oni. Pořádný dobrodruh.

Quémarc do sebe obrátil poslední lok z láhve. Už byl mírně opilý. "Taková neschopnost si žádá činy. Vložím se do věci osobně. Zelená vrata, říkáš".

"Quémé, pamatuj, žádná násilí", varovně řekl elf.

"Neboj, jen co bude nezbytně nutný", zašklebil se Quémarc. Vypadl ze dveří a Malyk slyšel jeho veselé pískání ještě na ulici.

Chvilí poté, co Quémarc odešel, odebrali se Benavien s Malykem do jejich pokoje. Dostali od hostinského nejhorší pokoj, průchozí místnost v patře. Jednoduše zařízenou, se třemi kavalcí, na kterých přespávali vojenští kurýři, kteří se tu občas zastavili. Malyk si lehl na kavalec. Nad kavalcí visel, jako všude v tomto kraji, obrázek svatě Murgany s pacholetem. Jak si jej Malyk prohlížel, pocit zahanbení pomalu zmizel. Teď cítil spíše velkou úlevu.

Asi za hodinu byl Quémarc zpátky. Malyk byl hrozně zvědavý ale bál se půlelfa vypyat. Quémarc však spustil sám. "U všech rohatých, Béne, ta tvoje vodička funguje. Kouzla a čary, neznám mocnější než zavléct holku na seník a pohrozit jí, aby moc nekřičela. Na lidské ženy si sice nepotrpím, ale tahle měla něco do sebe". Na důkaz svých slov si

prohrábl slámu z vlasů.

"Jenom cestou zpátky mě kdosi obtěžoval. Asi její matka, soudě podle nevráživosti, s jakou se dívala na ubohého míšence". Půlelf si hlasitě řhl. "Ale lektvar funguje, je to jasná věc. Jseš na řadě, mladej, měl bys toho rychle využít, dokud kouzlo působí. Jestli si pospíšíš, tak si ta tvoje Nedaia ani nestačí všimnout, že si s ní užívá někdo jiné než před chvílí".

Malyk se nejistě podíval na Benaviena. Věděl, že k životu dobrodruha patří takové věci, a byl to i jeden z důvodů, proč se chtěl dobrodruhem stát, ale netušil, že při tom bude pocívat takové rozpaky.

"Snad se nebojíš?!", hecoval jej Quémarc, upravující si vlasy před popraskaným zrcadlem. "Nebo jo?".

Malyk vzal rozechvěně za kliku. Vyšel ven, vlastně se o to pokusil. Mezi rámy dveří se ozval krátký švih a odporný zvuk drcených kostí. Malyk se vpotácel zpět do místnosti. Sekyrku, zaseknutou v jeho hrudi stále ještě držela žena v pruhované zástěře.

"Vy bestie, hajzlové násilnický", zaječela a jak se Malyk hroutil na zem, vytrhla mu sekýru zpět.

"Ath feáps", zaklel tiše Benavien.

Z chodby se ozval dupot těžkých bagančat biřiců, přilákaných zdola Malykovým řevem. Mladík se stále ještě svíjel v křečích v rychle se zvětšující louži krve. Vyl přitom jak zvíře.

"Zabiju vás, vy zvířata, vy nelidský mutantní!".

Benavien vytasil svojí zbraň z pochvy a ostrým koncem těžkého železa švihnul ženu přes tvář. Svatá Murgana i pachole zmizeli v krvavé spršce.

"Do hajzlu", zařval vztekale Quémarc, hmátl dozadu na opasek po noži a zaklel. Dýka ležela na stole vedle bochníku chleba. Rychle zhodnotil svoje šance. Na lavici vedle něj byly jeho sedlové brašny, které popadl a vyhodil z okna. Ke protějším dveřím to byly dva skoky, ze schodů o jeden víc. To už slyšel, jak se Benavien bije s biřicí. V přízemí prolétl Quémarc kuchyní, překvapeného tlustého kuchtíka srazil v běhu mezi hrnce na rozpálené plotně. Brašny ležely pod oknem, z kterého byl slyšet řev kohosi zabíjeného. Hodil je na záda a úprkem zmizel mezi chalupami. Za ním troubili biřicí na poplach. Quémarc se proplížil zahradami a vytratil se do křovin za vesnicí. Tam si musel odpočinout. Nabrat dech. Rychle proštrachal tory a oddech si. Jeho nejcenější majetek, tlustá dalekohledová skla v mosazných rámech byla, chvála Odinovi, v pořádku. Zvedl se a pádil dál.

Ani ne dvě versty za vsí byl skalní

komplex zvětralých útesů. Kamenné bloky byly proděravěné ptačími hnízdy a porostlé lišejníkem. Vzhůru po strmé skále vedlo cosi jako cestička. Na ní se Quémarc zastavil a ohlédl se k vesnici. Poplašeně troubení ustalo. Benavien, napadlo Quémarca. Sbohem, starý příteli. Však přítel přicházejí a odcházejí... Zhluboka se nadechl a vydal se hledat úkryt ve skalách.

Trpaslíci byli předvedeni před rychtáře. Pokorně smekli havířské čepice a tiše sypali mour na podlahu. Rychtář si založil ruce v bok a spustil: "Trpaslíci! Jsem rychtář téhle obce. Mluvím k vám jako rovný k rovným, tak mě dobře poslouchejte! Obec vám dala domov, dala vám práci. Už tři roky kopete pro nás uhlí, namísto galejí v táborech. A je na čase, abyste se odvděčili".

Trpaslíci tiše čekali, co je čeká.

"Dnes došlo v naší obci k zločinu. Spáchaly ho elfské živly a buřiči. Naším strážcům pořádku se nepodařilo zneškodnit je všechny. Vy se o to postaráte. Dneska budete zabíjet pro obec".

"Nu, toť tuze složitá věc, zabít elfa", řekl předák kopáčů, starý trpaslík Rudobor. "Je enem jedině, co nás za tu práci zajímá, oni vědí co to je".

"Co si to dovoluješ? Víš dobře, že občanská práva vám zakazuje královský edikt. Tvoje opovázlivost by tě mohla dovést ke špatným koncům, moje šatlava je pověstná... Dám vám za jejich hlavy patnáct zlatých. Do noci ať jste zpátky. S nepořízenou se ale nevracejte, to vám povídám".

Quémarc se rozhlédl po skalním příbytku. Ležel těsně pod hrbenem skalního hřbetu. Tři strany tvořily skalní stěny, zatímco vchod byl ze dřeva a kůži. Poustevna páchla. Leč jako nocležiště na dnešní noc to Quémarc uznal jako přijatelné. Prohlídka poustevny mu vynesla hrst sušených hub, spoustu cibule, hrnek šípků a trochu mouky. Nic, z čeho by se navečeřel bez použití ohně, a tomu se chtěl vyhnout. Rozhlédl se po útulku. Kolem bezvládného těla, ležícího v rohu, se začínaly rojit mouchy. Na zemi ležely roztržené korálové náhrdelníky, který měl poustevník na krku a tepaný ovál boha slunce na koženém řemínku. Quémarc je odkopl. Artefakty nových náboženství ho nezajímaly.

Když vycházel rozhlédnout se ze skal po kraji, vycítil za sebou pohyb. Rozpřáhl se k ráně a prudce se otočil. Za ním stál Benavien. Těžce oddechoval a poděl celého předloků levé ruky měl krvavou ránu. Nedíval se nijak přívětivě. Quémarc ostražitě vyčkával, ale Benavien se nepohnul.

"Nechals mě v tom". Zavrtěl hlavou. "Utekl jsi jako zabábelce a nechals mě o samotě. Proti všem". Benavien tomu pořad nemohl uvěřit. "Tak dlouho se známe a tys mě zradil".

Quémarc byl stále ve stěhu.

"Ty hajzle", dodal elf přátelsky a zamířil

kolem Quémara do přístřešku. "Nechal jsem tam všechny věci i peníze", postěžoval si. "Máš mě na krku. A máš mi co splácet".

"Kolik?", zeptal se Quémarc a nemluvil o penězích.

"Čtyři. Možná tři, jestli umějí zastavovat tepenná krvácení. A ta žena, čuba prokletá. Škoda mladého, mohl nám dobře sloužit".

"Nech být, takových je a bude. Nakonec, o jednoho mňí nebo víc, nám se o nic líp nepovede".

Benavien takové řeči neměl rád. "Ale on nám věří. Chtěl být jako my. My jsme jej vytrhli ze života a přivedli sem. My máme na rukou taky jeho krev".

Quémarc se nehodlal přít. Natáhl se na kamení, tak pohodlně, jak jen to bylo možné. Z keře si utrhl úzký list a zabalil do něj něco kofení. Získal tak dlouhou a tenkou cigaretu a patentním křesadlem si zapálil.

"Četl jsem, že pogrom je původně elfí slovo", pravil po chvíli Benavien. Označovaly se tak prý kdysi hony na lidi, když ještě žili divoce v lesích. Někjaký člověk se tím snažil dokázat, že elfové byli těmi, kdo porušil zákony souzítí. Za což jsou nyní káráni".

"Lidi se vždycky snažili napodobovat elfy. Po svým vlastním, pokřiveným způsobu. Na tom nic nezměníš, leda je zabít všechny". Když uviděl Benavienův vyčítavý pohled, dodal: "Nebo vystěhovat".

Benavien zavrtěl hlavou. "Kdepak, jsme to my, kdo pořád ustupuje. To není otázka vyhrané či prohrané bitvy nebo nějakého pogromu, tohle už je definitivní. Pomalu se rozpouštíme. Rozměňujeme se ve světě, který jsme vybudovali a který nás pohltí. Ale o tom už se toho napsalo a řeklo... Škoda dalších svazích, pojďme odtud". Quémarc se tiše zasmál. Benavien se zarazil. Pak se šel podívat na hřeben.

Druhá strana kopce sbíhala takřka kolmo dolů. Deštěm ohlazené desky byly místy zvětralé a hrana skály se Benavienovi drolila pod nohama. Pětadvacet stop pod ním končil sráz v hromadě kamenných úlomků, které spadaly do maličkého plesa. Napravo i nalevo, kam až jeho oko dohlédlo, to vypadalo přibližně stejně.

"Mocná Ethnié, tohle nepůjde. Quémé, prozkoumáms hřeben?". Benavien se rozhlédl po sporadicky porostlých svazích. "Vyhneme se vesnici, když půjdeme po hřebeni?".

Půlelf zavrtěl hlavou.

"Pořád myslím na naše koně. Na ta ubohá zvířata. Když si pomyslím, jak kruté s nimi budou krátkověcí zacházet, bolí mě u srdce". Quémarc se zašklebil a potáhl z cigarety.

"Moc nebezpečné", zavrtěl varovně

hlavou elf. "Nemám zájem stát se zdrojem jejich zábavy. Chceš vědět, co s našimi lidmi udělali při pogromu v Kostenci, než je zabil?".

"Už jsem slyšel, díky", mávl rukou Quémarc a zvedl se ze země, oprašujíc kožené kamaše. "Stejně musíme počkat do tmy. Za světla ze skal nemůžem, pěšky bychom byli moc na ráně. A v noci to bude na hřebeni ozlomkrk, pozitří je svátek Tabiite, a tedy nov". Zaclonil si oči a podíval se zbrzděným krajem k vesnici. "Musíme zpátky, jak to bude s koňma se ještě uvidí". Náhle zachytil v kamení pohyb. Sálh do tlumoku pro dalekohled. Nemýlil se.

"Problémy", konstatoval suše. "Podívej". Nebylo pochyb. Benavien viděl Quémarcovými skly úplně jasně skupinu šesti trpaslíků stoupajících rozváznými kroky do kopce. Všichni měli v rukách násady od krumpáčů nebo klacky zježené hřebíky. Jejich vůdce měl havířskou zástěru a na hlavě ukoptěnou vycpávanou ochrannou čepici.

"Všiví záprtkové", uplivil si Quémarc. "Nechali se koupit. Padáme po hřebeni, pojď, Béne".

"Neukvapuj se, Quémé. Na hřebeni jim neutečem. Jsou ve skalách jako doma". Benavien pohlédl na svého společníka. "Oni se sem vůbec nesmí dostat. Připravíme past".

Měli asi tři přesypy času. Ohromný viklan, stojící kousek pod samým vrškem nevypadal, že by k cestě do údolí potřeboval mnoho pobízet. Benavien seběhl ke vstupu do poustevníkovy příbytku. Po chvíli úsilí zbořil stříšku nad vchodem a vypůjčil si jeden ze silnějších trámů. Když pohlédl na Quémarca, uviděl, jak si půlelf robí primitivní zbraň z poustevníkovy motyky. Benavien odrolil něco zvětralé skály ze základny viklanu. Pohlédl na svah pod sebou. Komické postavy trpaslíků byly teprve v polovině kopce. Stoupaly k nim pomalu, ale neúprosně. Zpocený elf si otřel obličej a sedl si. Ještě chvíli si počkají na ten správný okamžik. Quémarc se posadil vedle něj.

"Quémé, existuje Valhalla?", zeptal se najednou elf.

Quémarc překvapeně zavrtěl hlavou. "Co?".

"Valhalla, víš, místo, kde se všichni, kdo si říkají dobrodruzi sejdou a setkají. Místo, kde se vybojuje poslední boj a rozdělí se všechny poklady. Bude se tam bojovat jenom čestně".

"Já bych řek, že naše Valhalla přijde za chvíli. Moc čestně se tu sice bojovat nebude a pokladů k rozdělování taky mnoho není, ale mně ty menší rozměry docela vyhovují. Řekl bych, že šest trpaslíků je až až". Půlelf neměl na Benavienovy filozofické myšlenky náladu.

Quémarc si zaclonil oči a zahleděl se do nebe. Západ slunce zbarvil oblohu do modrozelená. Uprostřed spatřil půlelf letící káně. Vypadalo jako neomezený vládce smaragdového nekonečna. Když na ně Quémarc vyfoukl kouř z cigarety ve snaze srazit je na zem, strašně mu záviděl.

Elf se hezky usmál. "Čas zahálky je pryč. Musíme do práce".

Benavien s Quémarcem zapáčili několikrát trámem ze všech sil a podařilo se jim kámen rozviklat, až se nakonec naklonil a převážil. Ve spršce stržených kamenných úlomků se pak zřítíl ze svahu dolů, s nadějí sledován dvěma muži nahoře. Balvan několikrát poskočil a proletěl neškodně kolem trpaslíků.

Benavien zklamaně luskl prsty a nadechl se k zaklení. Náhle sebou trhl a udiveně se podíval na Quémarca. Z úst mu vyrazil rychlý pramínek krve.

Půlelf měl sotva čas zapřít nohu v kamení a zachytil Benavienovo tělo, které se na něj bezvládně zhroutilo. Přes elfovo rameno spatřil šíp, trčící zpod lopatky a trpaslíka, stojícího na hřebeni. Ruče natahoval kuši k další ráně. Ze svahu se ozval hluboký řev a Quémarc se ani nemusel otáčet, aby se přesvědčil, že havíři se do kopce sápu jak o život. Šance na útek byly minimální. V mžiku odhadl vzdálenost k muži s kuší, odhodil mrtvého a rozběhl se.

Trpaslík měl na své kuši klikový systém natahování, pro postavu jeho vzrůstu jediný použitelný. Točil kličkou jako šílený, ale když viděl, že nestihne založit šíp, než k němu půlelf doběhne, zdvihl zbraň železnými bodci proti němu. K jeho překvapení kolem něj Quémarc proběhl a skočil...

Nemohl uvěřit, že to přežil. Měl ruce, kolena i obličej rozdrásané od špičatých úlomků, ale vystrachal se z jezírka a potácel pryč. Levá noha při pokusu o došlápnutí nesnesitelně bolela. Přesto mu nečinilo žádné problémy ztratit se střelci z kuše rychle mezi kamením.

"Věřl je konec. Rachtáky nám zaplaťjó i za jednoho", řekl v tu chvíli Rudobor a obrátil svojí partu dolů k vesnici. Za dlouhé, světlé vlasy slepené krví nesl elfovu hlavu.

Quémarc se dobelhal na cestu. Musel si znovu odpocínout. Sedíc v příkopu u silnice se zaobíral na kost rozedřenými koleny a tak nestihl včas vstát a zmizet, když se znenáhlu ozval klapot kopyt. Půlelf se napřímil a jezdec dojel až k němu. Nedaia seděla na Benavienově koni. Když z její ruky Quémarc bral uzdu svého vraníka, i v houstnoucím šeru si všiml, že má oči jako smaragdy.

Pěnipírko apartment

Příspěvek zaslal Getd Ruindorský

Pan Kryšpín Pěnipírko, který se ubytoval v pokojích pro bezdomovce pod patronací Rollandy Rugorské, rozené Rhyderské, si dveře svého pokoje označil tři palce velkou zlatou cedulkou, na níž je umně vytepano:

*Mistr Kryšpín Pěnipírko
Apartment*

Vesničané nevědí, co si o tom mají myslet.

Hupsla

Je známo, že před mnoha lety roku 1920 se přidala společně se svým přítelem Drsoulem k Nurnské družině hobitka poměrně již zralého věku Hupsla. Hupsla však na svůj věk nevypadala a protože byla uzavřeně povahy a moc toho o sobě nenapovídala (jen občas si jen s Drsoulem něco vyprávěli), tak nikdo o tom co všechno už prožila a má za sebou moc nevěděl, a o tom kolik jí bylo let, když přišla k Nurnské družině se všichni mohli jen dohadovat.

Oblíbená zlodějka Hupsla se dožila 33 let a dnes by mohla být ve svých téměř šedesáti letech i babičkou. A taky, že byla. I když ona sama se o tom, že její syn žije a má rodinu s třemi dětmi, nikdy nedověděla.

Jednou se Hupsla zmínila Drsoulovi, že již byla vdaná a Lísková je proto, že pochází ze vsi jménem Lískov a tudíž všichni kdo se narodili v Lískově jsou vlastně Lískové. I její manžel Vik byl Líska. Byl to syn truhláře ze sousedství. Hupsla se do Vika zamilovala ve svých sedmnácti letech a po roce z toho byli hned dvojčátka. Rodiče jejich vztahu moc nepřáli, ale nakonec jim vystrojili pěknou svatbu a pomohli postavit a zařídit domek v sousedství.

Vik s Hupslou byli velmi šťastni a jejich kluci Smílek a Klíneck rostli jako z vody. Až jeden rok byla špatná úroda a všichni lidé byli zesláblí hlady. Spousta dětí ze vsi začalo stonat, a pár hobířat i zemřelo. Mezi nimi byl i Smílek, syn Vika a Hupsly. Hupsla to velmi těžce nesla a nebyť jejího muže a druhého syna tak by se asi sesypala.

Asi po roce, když slavili Hupsla a Vik s Klínkem jeho třetí narozeniny, uviděli jak se podél jezera blíží k jejich vsi zástup vojáků. Když se vojsko přiblížilo blíž poznali podle barev praporu, že je to vojsko jejich pana krále. Vojsko se přiblížilo až za bránu vsi a zabušili na bránu. Vesničané jim

otevřeli bránu a na jejich počest zátroubili z místní věže na lesní rohy, jejichž hluboký zvuk se rozléhal široko daleko. Všichni svého krále měli velmi rádi a jeho vojsko s úctou respektovalo. Muž vše vojska rozvinul bohatě zdobený královský prapor a zvolal k lidu : „ Jméno našeho pana krále vyzývá všechny urostlé muže aby šli s námi a pomohli nám bránit naši zem před vpádem skřetích vojsk z východního pohoří Maweli, kteří vylezli ze svých děr, srotili se a postupují přes hranice do naší země a plní vše co jim přijde do cesty. Je potřeba pomoc každého bojeschopného muže, jinak se může stát že skřeti vyplní postupně celou naši zem, proto je třeba je nejdříve naší silou odrazit co nejdříve.“ Na tato slova se šli všichni urostlí muži ze vsi rozloučit se svými rodinami a nabrousili všechny sekery a jiné zbraně, které kdo našel. I Vik musel odejít bojovat nejen za svou zem, ale i za svoji ženu a dítě, aby mohli žít zase spokojeně a beze strachu.

Uplynulo několik měsíců a z bojiště postupně přicházeli zprávy o zemřelých sousedech. Hupsla ale stále doufala, že se se svým mužem ještě setká. Jednoho dne přijel do vsi polorozpadlý povoz s koňmi, který za sebou nechával krvavou stopu. Na voze bylo naloženo spousta mrtvých těl. Ošuntělý hobit sedící na povozu vyvolával : „ Lidičky pojdte se podívat jestli někdo z mužů na povozu nepochází z této vsi, aby byl pohřben tam kde je jeho domov. „ Hupsla nechtěla jít, ale nakonec se šla podívat. Náhle se jí podlomila kolena, spadla do bláta a začala plakat. Mezi těly spatřila muže s rodovým přívěskem Lísků, na kterém bylo zdobeně vyřít emblém ve tvaru písmene V.L.. Když lidé z vesnice vytáhli jeho tělo, zjistili že je to opravdu Vik, i když se pod spoustou krvavých stop z boje nedal skoro ani poznat. Starosta obce vystrojil Vikovi řádný pohřeb. Hupsla se přestěhovala s Klínkem zpět ke svým rodičům, protože v domě, kde žila s Vikem podléhala stále většímu zoufalství. Klínkovi pověsila na krk přívěsek jeho otce, neboť nyní už pouze Klínek byl jediným pokračovatelem Vikova rodu .

Asi po roce a půl od té doby co začala válka mezi hobity a skřety se zdálo, že skřeti už jsou oslabeni a postupně se stahují z hobitů země . V zemi se již skrývalo jen pár skřetích tlup, kteří se pohybovali po lesích a snažili se co nejrychleji dostat za hranice země. Jen občas hladově ukradli v nějaké vesnici nějakou tu ovci či sele, nebo se vloupali do nějaké spíže.

Jednou , když Hupsla šla vybrat v lese pastí, které nastražila na drobnou zvěř, neboť sami již žádné zvířata neměli a něco jíst museli, uslyšela z vesnice křik a velké rány. Rychle běžela domů, ale když doběhla do vesnice uviděla jen hořící chalupy a pár plačících žen. Běžela rychle k domu svých rodičů

obávajíc se o svého syna. Před domem našla jen bledou matku, která jí vyprávěla jak sem vtrhla banda vztekalech skřetů, zapálili vše co jim přišlo do cesty, ukradli jídlo a sebrali všechny malé děti mezi nimi i jejího Klínka.

Hupsla se rozhodla ihned, a vydala se hledat svého synka. Od té doby prochodila spoustu zemí, ale nikde již o svém synovi neslyšela. Později potkala na svých cestách Drsoula se kterým se přidala k Nurnské družině, neboť ještě věřila, že snad při dobrodružných výpravách do dalekých zemí narazí na svého syna.

Bibi vaří

Bibiána Šňupáková

Ježčí jednohubky

300g kukuřičné mouky, 200g másla, špetka soli, 4 slepičí (nebo 3 kachní, nebo 8 vraních) vejce pokojové teploty, strouhaná kůra s citrusového plodu chemicky neošetřená, 40 g droždí, jeden hrnek mléka, 8 mořských ježků, koření dle chuti, jedna houba nejlépe jedlá, pokud nechcete někoho zrovna otrávit, a asi dvacet malých formiček.

Jak připravit těsto :

Mouku nasypeme do mísy, uprostřed uděláme důlek, do něho rozdrobíme droždí. Zalijeme 2 lžicemi vlažného mléka s jednou lžičkou cukru. Mísu zakryjeme a necháme na teplém místě, nejlépe za pecí, 15 minut odstat.

Máslo utřeme do pěny s nastrouhanou kůrou z citrusového plodu, se špetkou soli a příslušným počtem vajec a hrnkem mléka. Nakonec vše smícháme s nakynutým kváskem dohromady a pečlivě těsto prohněteme. Z těsta ukouříme kuličky, které vložíme do připravených vymaštěných a moukou poprášených formiček na jednohubky, které můžete sehnat u vetešníka Frodiho Formičky v Nurnu, který sbírá všechny možné nádobičky, formičky, vaničky,... z širokodalekých zemí a ze všech dob.

Uprostřed každé koule uděláme důlek a do důlku vložíme připravenou náplň z mořských ježků a houby. Naplněné formičky vložíme do rozpálené pece a pečeme zhruba 20 minut do zlatova.

Jal připravit náplň jednohubek :

Z ježků pečlivě obereme ostny a napícháme je do připraveného jehelníčku. Malou lžičkou vydlabeme z ježka masovou náplň a nakrájíme na malé kousky. Potom očistíme připravenou houbu, rovněž ji nakrájíme na malé

kousky a smícháme dohromady s nakrájenými ježky, přidáme ještě trochu odtrého koření a soli a vše spojíme jedním slepičím nebo dvěma vraními vejci. Vše promícháme a můžeme po lžičkách plnit do těsta (postup je již popsán výše).

Když jsou jednohubky upečené vyndáme je z pece necháme ještě 5 minut odstat a vyklopíme je z formiček na připravený talíř. Do každé jednohubky pak pícháme jeden ostn z ježka aby se jednohubky lépe uchopily a srkaly do pusy. A můžeme podávat jako vynikající pokrm k večernímu posezení na stůl. Opět nesmí chybět dobré víno na zapíjení a vytváření večerní pohody.

!!! **Upozornění pro ty méně chápavé:** Pozor na ostny ty se nejdí za ty se pouze berou jednohubky do ruky a po slupnutí jednohubky se odhazují do krbu či připravené nádoby !!!

Volba

Yall Rebled z Hedu - 1049

Tak máme nového starostu Liscannoru. To je v životě obce tuze významná událost. Stalo se to tak...

Letos byla tuze tuhá zima. Napadlo tolik stop sněhu, že nemělo vůbec cenu počítat kolik. Všechny baráky v Liscannoru byly zapadány a mezi nimi byla vyšlapaná malá cestička. To aby se jako dalo chodit do hospody. A mráz jakej byl! No, pořádněj přecej! A uprostřed těhle mrazů se najednou ve vesnici vobjevila skupina dobrodruhů. Určitě se ptáje, jak vim že to byli zrovna dobrodruzi. No, to je jednoduchý. Koho jinýho než dobrodruha by napadlo nechat si vomrzávat hubu v takový zimě. Normálního člověka určitě ne! A tyhlety dobrodruzi začali bejt pěkně drzí. Já sem u toho teda zrovna nebyl, ale říkali to potom všichni. Ptáje se po čem? No, přecej po tý velký pranicí. Zkrátka a dobře, ty cizí jedinci a naši se poprali. Docela slušně. A s uspokojením musím říct, že ty cizí to šeredně prohráli. Bylo jich sedm. Čtyři z nich byli na konci v bezvědomí a tři nevstali vůbec. A hostinskěj Jeremiáš mohl rovnou vymalovat celou hospodu znova. Po tý slavný bitce, ve který ty vandráci dostali pěkně do nosu, se začali všichni aktěři tý bitky za naši stranu dohadovat:

"Burbagu, jasně sem řek, aby se nikdo nazabíjel a tady se válej hned tři a mám pocit, že to máš na svědomí ty!", nadával starosta obce Moskyt, obrovitěmu krollovi. "Co já, já se jenom bráním, voni první tasili meče, tak sem se bránil, no a co?", ohradil se kroll. "Burbag má pravdu, voni tasili

meče první, podívej se na moje rameno, tady mě seklí", zastal se krolla Darlen Morhed a pokračoval: "A ty se Krochto podívej na svůj frňák, taky ti z něj kape červená. To je jasnej důkaz toho, že se bili na vstro a my sme byli v právu". "Che, to se ví, že sme byli v právu a taky sme je pěkně srovnali. Liscannorský sou vždycky v právu, ale co když to někde napraská u soudu. Mám pocit, že tři mrtvý sou na jednu rvačku trochu moc, nemáme zapotřebí, aby to někdo vyšetřoval. Takže se musíme dohodnout na tom, co bude kdo říkat, kdyby se to náhodou vyšetřovalo. Takže navostro se bil tudle Burbag, Morhed a taky sem tam viděl řákej modrej záblesk, že jo, Melchizedeku?!", obrátil se starosta obce na vyjukaného elfího kouzelníka. "Já se nebil navostro, já tam jenom poslal modrý blesky, ty sou neškodný, já to měl spočítaný", bránil se ten nešťastník. "Che, che, che, modrý si tam poslal, protože jiný neumíš", tlemil se na celé kolo známý násoska Deter. "Podívej se, milý Melchizedechu, nebudem si mezi náma kouzelníkama, nic nalhávat. Když někoho vosolíš bleskem, ať je modrej nebo růžovej, tak je to vždycky útok navostro. Takže se moc nevymlouvej, jedeš v tom taky a řek bych, že seš po Burbagovi druhéj největší vrahoun!", umlčel elfa starosta. "Ten potom také ostatním převyprávěl poněkud upravenou historku a nájezdu bandy hrdožerů na Liscannor, kteří chtěli plenit, vraždit, znásilňovat a kterým se chrabří občané ruku v ruce ubránili. "Tak, takhle to bylo a každěj to tak bude všude říkat. Když budeme všichni, podotýkám všichni, tahat za jeden provaz, tak se nám nic nestane", řekl ještě Moskyt, přešel pohledem tři mrtvoly, kaluže krve a pak si šel domů léčit naražený nos. "Ale já sem vážně nevinnej", nesl se za ním Melchizedekův hlas. Jeremiáš si povzdechl a začal uklízet...

Proč o tomhle píšou? No, protože na základě tohodle se pak všichni vydali někam na hranice Gwendarronu, na nějaký klán. A že tam to klán je, se dozvěděli právě na základě tyhle rvačky, protože když pak kontrolovali věci těch mrtvých a přizabitejch dobrodruhů, tak tam našli i leták, kde se o tom klán psalo. A nebyli by to Nurnský, aby se tam nevypravili. I v mrazu a nepohodě. Rozum nad tím zůstával stát. Já sem zůstal v Liscannoru a myslim, že sem udělal dobře. Protože, když se po několika týdnech vrátili, vypadali strašně. Pohublí, zarostlí, omrzlí a navíc okradení. A bylo jich mň. Z Melchizedecha se tam dokonce stala údajně zombie. No, to sou vážně věci. To, to tedy daleko nedotáhl, kdyby aspoň na ghúla, jak podotkl Deter. Ale hlavně s sebou přivlekl mrtvýho starostu. Byl celej pokusanej. Ještě, že byl takovej mraz, protože ten tu mrtvolu aspoň držel pěkně pohromadě. No, smutný to bylo. Byl pohřeb a po něm nastala otázka, kdo jako bude nověj starosta.

Byl v tom strašnej zmatek, pretože Moskyt starostoval strašne dlouho a nikdo nevedel, jak se takovej starosta vlastně volí a kdo ho jako může volit. To je totiž při takový volbě starosty docela důležitý vědět takový věci.

Nakonec se všichni dohodli, že volit může ten kdo má barák (to je logický) a zvolený může být taky ten kdo má barák (to je taky logický) a kromě toho tam ještě byla ta podmínka, že volič i volený musel být ještě někdy s vostatníma na nějakým dobrodružství. To aby se nestalo, že se třeba starostou stane náká vdova. No, a vo tomhle se všichni dohadovali asi tři dny. Když už se to všechno dohodlo, tak se ozval pan Pěnipírko (to je takovej mrňavej hobit, kterýho vostatní přitáhli z toho strašného mrazu) a navrhl, aby se přejmenoval statut občana na něco jiného. Proč to říkal to nikdo nepochopil, protože to z volbou nemělo nic společného. Takže byl správně a začalo to znova. Nakonec se ukázalo, že volit můžou: slušňák Darlen, povaleč Getd, hrobníková Wulpin, opilec Detor a dokonce i kroll Burbag. Od Burbaga to bylo pěkně vypočítané, neboť si den před volbou koupil barák po mrtvým Nervorovi. Ale budiž. A tak se ten slavný den všichni sešli v hospodě U hrocha a pětice těch vodpovědnějších se jala volit. Pěkně na jedno kolo toho starostu volili. A zvolili krolla Burbaga. Teda abych byl přesnej, zvolený za šestýho starostu Liscannorskýho byl kroll Burbag, syn Šakův. Ta volba byla celkem jednoznačná. Zklamán byl asi nejvíce Getd Ruindorský, který si určitě myslel, že je z dotyčných v Liscanoru nejděle a tudíž má právo na to být zvolen. Ale nakonec to vzal statečně s takovým tím ruindorským "hmmm" a dokonce dal k lepšímu, že už nechodí do Červený sedmy za Claudíí, poněvadž je to už stará .... To se všichni smáli a Getdovi zaplatili pivo. Burbag měl očividně radost. Jakkak by taky neměl, vždyť se mu dostalo takový pocty. Všem zaplatil pivo. Pak přišel na to, že nemá peníze a tudíž si vzpomněl, že by měl přebrat obecní kasu. Tu za chvíli donesla paní Moskytová, vdova po Krochtovi.

A ta přede všemi předala novému starostovi celkem slušný obnos 15 041 zlatých se všemi účty. Napíšu to ještě jednou, aby to všichni věděli. V obecní kase bylo v době nástupu pana Burbaga 15 041 zlatých! Syn Šakův se zaradoval a hned všem objednal pivo. Pak začal úřadovat. "Hele starosto, měl bys vobstarat hrobníka", ozval se kdosi. "Jasně, kdo bude dělat hrobníka? Nabízím 500 zlatek na rok!", zvolal Burbag. "Za Krochty se dávala tisícovka", podotkl opět kdosi. "Musí se šetřit. Časy sou zlé". "Já myslím, že časy sou ouplně stejný jako vždycky", ozval se Jeremiáš, hostinský a známý šizuňk, který pamatoval mnohé. "Dobře, dobře, tak teda tisíc", nechal se ukecat nový starosta. Nakonec měl štěstí, neboť se mu na hrobničení přihlásil

nejstarší syn po trpaslíkovi Páinovi, Lúin. Lúin je už velkej chlap, syn slavného otce a tudíž se práce určitě bát nebude. "Tak, hrobníka by sme měli a teď správce rybníka. Kdo bude správce rybníka?", pokračoval v namáhavé úředničíně Burbag. "Já, já sem správce rybníka", ozval se ochmelka Detor, hobit a výrobce lektvarů. "Dobře, tak já tě teda menuju správcem rybníka", povstal Burbag a potřásl Detorovi pravicí. "Ale mě už menoval Krochta", ohradil se Detor. "Jo, che, tak já tě menuju znova", nedal se odradit novopečený starosta a pokračoval: "A co ryby, berou, berou?". "Jasně, že berou, taky se vo ně starám, dávám jim chleba, pivo a tak", chechtal se Detor. "To je dobře a taky se zavedou lístky, jako kdo může a nemůže chytat...". "Co?", ozval se dav. "... no jasně každě, kdo bude chtít chytat, se zastaví u mně a já mu za takovejch padesát až sto zlatek udělím povolení a von se pak tím povolením prokáže u správce rybníka a ten ho na základě tohodle papíru nevyrazí vod chytání", složitě vysvětloval Burbag nové změny. "Ale minulý starosta říkal, že to bude zadarmo a bude to financovaný z vobecní kasy", ozval se opět jakýsi buřič. "Ticho! Časy sou zlé a peněz je málo", praštil pěstí do stolu starosta. "Dyť si tedka dostal plnou truhlici vobecních peněz", ozvalo se opět z davu. "No, a co? Musí se udělat spousta plánů. Třeba budu muset menovat dalšího správce a...". "Jakýho správce?". "Von asi myslí třeba správce svejch špinavejch vonucí, nebo správce na psaní starostovskejch novinek do našeho vobecního listu", začal se smát nejmenovaný vtipálek. "He, to není žádná sranda, správcování všeho je strašně důležitý a taky je potřeba koupit loď na ten vobecní rybník. To taky není zadarmo". Vzápětí byl však Burbag upozorněn na to, že rybník má rozměr 30x40 sáhů a tudíž by se tam, případně lodi špatně parkovalo, natož aby mohla jezdit sem a tam. "Aha, to je pravda", usoudil moudře nový starosta. "A co aspoň takovou malou lodičku, abych to jako mohl čistit vod žabince a tak", ujal se nápadu s lodí staronový správce rybníka opilec Detor. "Jasně, jasně, zejtra pojedem do Nurnu koupit loďku. Tak skončil první den nového starosty.

Druhý den se skutečně Burbag a Detor odebrali koupit šikovnou lodičku do Nurnu. Byl docela pěkný den. Jedna z liscannorských figurek, pan Klabzej Myšilov, se rozhodla, že si skočí do lesa. Všichni si mysleli, že tam jde na bylinky, nebo na šišky a nikoho nenapadlo, že ten den bude ještě legrace.

Odpodledne se celou vesnicí ozvalo hekání. To se vracel z města pan Burbag a pan Detor. Oba táhli objemný dvoukolák, naložený haldou prken. "Hu, pivo, hospodo!", poručil Burbag a začal hulákat: "Poďte se všichni podívat na

krásnou novou loď, na náš rybník!". "Nová krásná loď" byla stará vysloužilá pramice, nevábneho vzhledu, cenou odpovídající asi dvěma pivům. "No, to je fakt krásná, ušklíbl se Getd. "A kolik stála?". "To byste koukali, kolik sem ušetřil z vobecního rozpočtu. Chtěl po mě pětset zlatek, vydřiduch jeden, tak sem mu je dal a ještě sem z něj dostal tenhle zákonový vozejk!". Přihlížející chvíli mlčeli a pak si poklepali na čela. Burbag chvíli civěl a pak šli z Detorem zkoušet pramici na rybník. Asi za hodinu se vrátili celý mokří a navzájem se hlasitě obviňovali, kdo může za to, že se převrátili. "Jestli za to nemohly ty díry v těch vašich neckách", smál se Jeremiáš. "Nech si to a radši nalej!", poručil si starosta žejdlík. "Hej, počkejte, pane starosta. Eště před tím, než se vopijete, bych si chtěla stěžovat", přirtila se k hodpodě paní Nórienská, vdova po Páinovi. "No prosím, od toho sem tady", široce se usmál Burbag, který byl rád, že se řeč převedla jinam. "Dnes dopoledne byla moje dcera Pamilla v lese a byla tam přepadena tím úchylákem, který bydlí u vdovy po Melchizedechovi. Najednou si to vyskočil z lesa a začal ji strašit", vykládala paní Nórienská. "To jako byl nahatej?", otázal se důležitě starosta. "Fuj, to já nevím, eště se celá třese, chuděra. Tak vás prosím abyste s tím něco udělal". "Udělam, pani".

A hned večer byl pan Myšilov přede všemi správně a bylo mu pohroženo vyhazovem z vesnice. "Protože jestli tady někdo bude strašit nebo dokonce prznit děti, tak uvidí", křičel starosta na Klabzeje. "Já sem si jenom něco zkoušel a musel sem to na někóm zkusit, já se totiž v tom lese vždělával, což tobě určitě nic nefká. A nikoho sem neprznil, to si vyprošuju. A už to nebudu stejně dělat, protože se vode dneška bojím do lesa. Já asi budu první druid co se bojí lesa", smutně si povzdychl Myšilov. "To je jedno, a já ti povídám, že eště jednou, tak poletíš", hrozil Burbag pěstí. Byl to veselý večer, který zakončil Pěnipírko. "Hele a jako, Klabzeji, to si si v tom lese zkoušel jako nějaký kouzlo, který jako eště neumíš? Víš, řekni mi to jako kamarád kamarádovi. Je to nějaký kouzlo z tý modrý příručky, kapitola třetí "O druidech"?.

Inu, byl to takový veselý večer...

Dom

Ontro Raukol

"Pod'me, bež", vykřikol Zeumír. Bojovník, ku kterému hovoril, sa pokúšal vyprostit' spod mŕtvolý vojaka, pred ktorým ho priateľ práve zachránil. Na druhý pokus sa mu to podarilo, odhodil telo stranou a vybehol do lesa, kde zmizol

Zumov chrbát. Za nimi sa ešte stále ozývala bojová vrava, no výsledok už bol jasný. Zostať na bojisku by znamenalo istú smrť. Útočníci z nepriateľského kmeňa boli v značnej presile. Tento ťah velit'el jednoznačne neodhadol. Vybehli na lesný chodník. "Tadiaľto," pokynul mu Zumo. "Musíme sa dostať čo najďalej. Zajtra potom uvidíme, ako sa dostať domov."

Vybehol po ceste za druhom.

-
Dobehli na čistinu uprostred bukového lesa.

"Kde to sme?" zaujímal sa Ctibor. Na okraji lúky sa dali medzi stromami tušiť zvyšky starých múrov. "Neviem," odpovedal popravde Zumo. "V každom prípade dosť ďaleko od Pohorovej družiny."

"Zum," začal Bor.

"Áno?"

"Vďačím ti za svoj život. Mám u teba dlh."

"To je v poriadku," odvetil lukostrelec. "Najbližšie zachrániš ty mňa."

Bor sa pousmial a prikývol.

"Vyzerá to tu na nejaké zbořenisko," vrátil sa zase k prehliadke terénu. "Pozrime sa, čo je vnútri."

"Mhm," pokýval hlavou Zumo. "Mohlo by to byť dobré miesto na prenocovanie."

-
Čakal. Robil to už od nepamäti. Čakal, a jeho prastaré múry v materiálnej sfére pomaly podliehali zubu času. On však naďalej stál. Stál a čakal. Bol Daam Kon. Prastaré miesto smrti. Čakal na nový život.

"Kon arai Rovaia," šeptal hlas v jeho myšlienkach. "Smrť kradne život."

Vedel to až moc dobre.

-
Zastali pred vchodom a naposledy sa rozhládli. Vstupný portál tvorili štyri veľké bloky kameňa, horné dva boli šikmo položené na dvoch dolných a navzájom sa podopierali. Výsledkom bola brána s trojuholníkovým zakončením, pôsobiaca dojmom, akoby ju stavali obrovia.

Vstúpili. Najprv Ctibor a za ním Zeumír. Keď si ich oči privykli na šero, ktoré tu vládlo, uvideli pred sebou schodište a steny, ktoré museli byť kedysi zdobené mozaikou. Teraz z nej už ostávali iba fragmenty, na ktorých boli rozoznateľné akési vlnovky a... Bor by prisahal, že na jednom z odrolenených fliačikov nalepených kamienkov rozoznáva kus zatočeného rohu. Schodište viedlo na krátku chodbu, ozdobenú podobne ako pri vstupe.

Tu však boli vlnovky jasne viditeľné. Po ich pravej ruke bola mozaiková stena prerušená veľkými masívnymi dverami.

Z tmy pred nimi sa ozvalo zaškrípanie. Znelo to, akoby sa otváralo veko najmenej tisícročnej rakvy. Zazreli slabý lúč svetla, vychádzajúci spoza odchlípených dverí.

"Prajeme dobrý podvečer," osmelil sa prvý Ctibor. "Dobrý večer prajem, chlapče môj," ozval sa z tmy podivný, vtieravý hlas. Dvere sa znovu zavreli.

"Hej," Bor vykročil do tmy, nasledovaný Zumom. "Dobrá žena," zavolal.

Žiadna odpoveď.

"Asi sme ju vyľakali," usúdil bojovník.

"Asi," prikývol Zumo. "Poďme sa radšej poobzerať po zvyšku tohoto stavania. Možno inde nájdeme priestrešie."

Prehľadali celú zručaninu, no nikde už nenašli ani živej duše. Zdalo sa, že veľké dvere pri vchode a záhadná pivničná komora, v ktorej sa pred nimi tak zarputilo skrývala zrejme jediná obyvatelka domu, sú jedinými zachovalými miestnosťami.

"Zumo...," oslovil Ctibor znovu druhu.

Zeumír sa otočil.

"Nepripadá ti na tomto dome...," chvíľu sa odmlčal, "čosi zvláštne?"

Zumo pokrčil ramenami.

"Myslím," pokračoval Bor. "Keď sme ho videli zvonku... nepripadal ti nejaký rozbozenejší?"

"To ťažko," pokrútil hlavou lukostrelec. "Ako môže byť dom zvonka rozbořený a zvnútra celý? He?"

"Ja ti neviem," bojovník sa poškrabal za uchem.

"Akosi... zvonka mi to pripadalo ako ruina, ale zvnútra tu sú miestnosti a poschodia a okrem toho..."

"Čo?" vyzvedal sa Zumo.

"Skúšal si sa už pozrieť von oknom?"

Muž sa zatváril prekvapene. "Nie, prečo? Vonku je tma," usúdil, keď to vyskúšal.

"No práve. Je tam úplná tma. Nevidieť ani na krok a to dneska nemáme zatmenie."

"Zvláštne," zamračil sa. "Asi to bude tým, že sme v lese," uzavrel tému. "Poobzerať sa radšej po vhodnom mieste na nocľah."

-

Bolo ráno. Bor to vedel, lebo kdesi vonku, za temnotou okien, bolo počuť spev vtákov. Tu však bola noc.

"Zumo," zatriasol druhom, spiacim vedľa neho v polorozbozenej miestnosti horného poschodia.

"Čo je," zamumlal. "Ešte je noc."

"Nie je," odušil Bor. "Teda, tu je noc, ale vonku je deň. Počujem to."

"He?" Zumo otvoril jedno oko.

"Počúvaj," vyzval ho Bor.

Posadil sa. Teraz to už počul. Zvonka k nim prichádzali typické ranné zvuky. Dokonca Zumo cítil aj typický ranný chlad. Iba temné okná hovorili o čomsi inom.

"Padáme odtiaľto," konštatoval, zdvihol sa zo zeme a pripol si plášť, na ktorom spal.

"Súhlasím," odvetil Bor a obaja zbehli po schodišti dolu.

Pred nimi zívala temnota vchodu. Zumo dlho nezaváhal a vykročil von.

Vzápätí na to sa chytil za hlavu a so skrútenou grimasou v tvári zaspätkoval.

"Do Perona!" uľavil si. "Buď mám čosi s hlavou, alebo tu niečo nie je v poriadku."

"Čo?" pýtal sa zmätený Bor.

"Keď som šiel von... kľudne si to vyskúšaj... akoby ma čosi ťahalo naspäť. Za mozog."

Bor sa zamračil. "Vyskúšam to."

O chvíľu na to si už aj on masíroval spánky a vracal sa od vchodu naspäť.

"Zatvoríme dvere, moji zlatí."

Bor a Zumo sa naraz strhli pri tom odporne znejúcom hlase. Dvere v podzemí boli znovu odšklebené.

"Zatvoríme," opakoval hlas.

Dvere tentoraz ostali otvorené.

"Veď tu nie sú dvere, dobrá žena," bránil sa Zumo. "Nemôžeme zavrieť."

Nechápajúcim pohľadom sa pozrel na Bora. Bojovník vyzeral rovnako bezradne. Vykročil smerom ku pruhu svetla, no dvere sa vzápätí znovu privreli.

"Musí odtiaľto viesť nejaká cesta," povedal Bor nahnevane. "A ja ju nájdem, aj keby som sa mal podhrabať."

"Možno by sme to mali skúsiť cez okno," navrhol Zumo.

"Možno," súhlasil Bor. "Poďme sa pozrieť na poschodie."

-

Prebudila sa. Bol to najprv iba neurčitý pocit, no akonáhle vstala, bola si tým istá. Nieкто tu bol. Nieкто prišiel. Žeby...

-

"Dávaj pozor," hovoril Bor, držiac druhu za ruku.

"Čo robí hlava?"

"Tu je to lepšie," oznamoval Zumo, visiaci z okna. "Ešte ma trochu pustí, skúsím zoskočiť."

Bojovníka náhle zaliala vlna chladu. Zdalo sa mu, že začul čísi hlas. Uprel zrak do temnoty pred sebou. Čosi tam nadobúdalo tvary.

"Pod' radšej hore," vyzval Zuma neistým hlasom.

"Nepáči sa mi to."

-

"Počkaj, ešte kúsok popusti."

"Niečo tam je," nedal sa Bor odbiť. "V tej tme čosi je..."

Náhle akoby Zumo zľahčel. Pozrel sa dolu. Zvieral v ruke prázdnotu.

"Zumo!" vykrikoval. "Kde si! Ozvi sa!"

Ticho.

Čosi mu doľahlo k ušiam, najprv nečuteľný, no stále silnejúci rehot kdesi v temnote, prechádzajúci do hlasitého šepotu.

"Zumoooo!" znova zakričal.

"zumooOOO," odvetila mu divná ozvena.

Zovrelo sa mu hrdlo a v ušiach počul vlastný tep srdca. Pomaly cúval.

"Kousí?" za jeho chrptom sa ozval jemný hlas. Znel ako pavučina.

Otočil sa. Najprv nič nevidel.

Pouch, pouch, pouch, pulzovalo jeho srdce.

"Si to ty, Kousí?" znel dievčenský hlas. V temnote domu sa objavila biela silueta.

"Som... som Ctibor," zachrapčal.

"Myslela som..." pokračovala neznáma, "myslela som, že si Kousí... Stratil sa mi..."

Vstúpila do neprirodzeného svitu, prichádzajúceho zdanlivo odnikiaľ. Dlhé čierne vlasy jej splyvali na ramená, odeté v bielom rubáši. Čosi sa mu zazdalo... akoby... po chrbtici mu prebehlo zamrazenie. Videl cez ňu temnotu okna na druhej strane miestnosti.

"Kto si?" osmelil sa po chvíľi ticha.

"Ja som... ja... som..." príznak začal pomaly blednúť. Chvíľu bolo zase ticho. Zdalo sa, že dievčina znovu nadobúda tvar.

"Nevidel si Kousího? On... stratil sa mi. Nikde ho nevidím."

"Nevidel," odvetil Bor popravde.

Príznak si sadol, zdanlivo do vzduchu.

"On vie, kde je," pokračovala. "Kousí chcel ísť von. Len Oni vedia, kde je."

"Kto?" spýtal sa Bor. Pomaly si na novú situáciu privykal. Uvedomil si, že už je asi aj tak všetko jedno. Kousí sa pokúsil o únik z tohoto prekliateho domu. Ona ostala. Bolo to ako s ním a Zumom.

Striasol sa pri pomyslení na svoj vlastný osud.

"Oni," odvetil príznak dievčiny. "Sú všade, vonku. Dnu sa nedostanú. Nepotrebnujú to. Tu je teplo. Oni sa ho boja. Sú ako mory. Teplo ich priťahuje, no zabíja, keď sa k nemu príliš priblížia. Ja mám teplo rada..."

"To ti asi umožnilo prežiť, nech to je už čokoľvek," pomyslel si Bor. No on nechcel skončiť ako ona. Musí sa pokúsiť o únik.

"Dúfam, že nájdeš svojho Kousího," zaklamal nahlas duchovi. "Ja musím ísť."

Zbehol do podzemia k dverám, za ktorými sa skrývala stará žena. Nech to je ktokoľvek, možno pozná cestu von.

-

Zabúchal. Nedostalo sa mu odpovede. Skúsil kľučku. Zavreté. Bor však bol odhodlaný dostať sa dnu. Krátko sa rozbehol a narazil. Staré polopráchnivé dvere povolili. Vbehol do veľkej miestnosti so štvorcovým pôdorysom. V troch stenách zívalo po jednom veľkom okne. Z nich vychádzala mdlá žiara. Akoby mesačný svit, no Bor vedel, že vonku nič také ako mesiac nesvieti. Na tomto svete mesiac nebol. Tri široké lúče osvetľovali to, čo ako prvé zaujalo Borov zrak. Korpus, ležiaci uprostred miestnosti na podlahe. Bor prikrčil bližšie.

Telo sa pohnalo. Zdvihlo hlavu a na muža sa uprelo dvojce malých žltých očiek.

'Vos a Kator, stojte pri mne,' hľadal Bor ochranu u bohov, 'hromník' pomyslel si, keď rýchlo tasil meč. Ustupoval k bráne. Vedel, že je nepriechodná, no v tej chvíli mu to pripadalo ako najlepšie útočisko. Silueta príšery sa už črtala v dverách, matne obkreslená neprirodzeným svetlom. Zacítil prvý náznak bolesti v hlave. Chvíľu čakal na mieste. Začal mať pocit, akoby ho držali neviditeľné prsty temnoty. Hromník postupoval. Pomaly. Vedel, že jeho obeť nemá úniku. Bor napriahol meč do obrannej pozície.

Prvý útok bol vedený netvorovým pokriveným mečom na bojovníkovu hlavu. Bor kryl. Previedol výpad na hromníkovu hlavu. Nasledujúca rana ho odhodila asi meter dozadu. Studené prsty sa zaryli hlbšie do jeho mozgu. Vzápätí musel kryť ďalší útok. Zdalo sa mu, že počuje vzdialený smiech. Nie, bol to rehot. Ironický rehot kdesi na prahu počuteľnosti. Vtom ho čosi napadlo.

"Skap," precedil medzi zuby a vrhol sa na hromníka telom.

Nemŕtvy nestihol napriahnuť svoju zbraň, a preto sa v chvíli ocitol v tesnom objatí s Borom. Okamžite sa ho pokúsil uhryznúť do krku. Bojovníkova drátená košeľ sa mu pravdepodobne zachránila život.

Bor kdesi na pozadí počul zvonk droliacej sa skloviny. Otočil nemŕtvoho chrptom k sáhpajúcej noci. Napriahol sa z celej sily a odstrčil ho od seba do tmy. Bolo počuť čosi ako výkrik. Niekde v diaľke. Akoby za stenou. Zovretie chladných prstov na chvíľu povolilo.

Vybehol vpred. Musí to stihnúť skôr, než zistia, že im podhodil slabé sústo. Bežal o svoj život.

Úder. Narazil do čohosi tvrdého. Strom.

Objal kmeň rukami a v návale úľavy pobožkal vrásčitú kôru. Podarilo sa mu to. Hromník bol mŕtvy, ak kedy vôbec žil, a on bol medzi živými a na slobode. Príšerný dom bol za jeho chrptom. V lese začul čiesi kroky. Z tmy sa vynorila postava.

"Zumo!" vykrikoval prekvapením. "Starý bratku, žijeme! Nevedel som, že..."

Nerozumel jeho slovám. Jediné, čo cítil, bol hlas kdesi na pozadí.

"Nenávidím tvoju bytosť. Z prachu si, sám si prach. Zhynul si, ako všetko musí zhnúť. Nenávidíš všetky bytosti tejto sféry. Si bytosť búrky. Hromy riadia tvoje kroky."

V diaľke sa zablysklo. Jeho rev sprevádzal zvuk hromu.

"Zumo! Čo robíš, Zumo!" Bor sa len s obťažaniami vyhol úderu, ktorý sa mu bývalý priateľ pokúsil zasadiť. Na chvíľu uvidel jeho oči. Neboli to oči živej bytosti. Zahryzol si do spodnej pery a sekol. Uťal mu ruku, no vzápätí ho druhá zasiahla do spánku. Všetko splynulo s temnotou...

"Kousí...," prebudil sa na tichý hlas. Strašne ho bolela hlava. Chcel si prerátať kosti. Pozrel sa na svoje boľavé telo. Zdalo sa mu to? Videl len tehly kamennej podlahy.

"Kousí? Si to ty?"

Jeho výkrik zanikol v šere prastareho domu.

Víla v kožušine

Ontro Raukol

Ľudia v jaskyni pomaly zapalovali všetky fakle a svetlá na stenách. Malé netopiere sa už začli schádzať zo všetkých chodieb a ukladali sa v komínach bližšie k teplu. Dvaja psi, ktorí tu žili, si ľahli vedľa pánov a ospalými pohľadmi pozorovali maliarov, ako maľujú na steny obrazy krajínok a zvierat. Ticho som počúval ich polohlasné hovory a skúmal som ich zamyslené tváre. Ich oči boli hlboké a rovné. Také hlboké, že sa do nich nemohli spustiť ani ľudia, ani elfovia.

A keď som vnímal ich oči, videl som len ľudskú priamosť. Ich láska bola priama a pramenila z duše, ktorá sídlila na dne studne. Malý pes nahlas vydýchol a zaklonil hlavu, aby sa nosom dotkol ľudského stehna. Bol som obklopený láskou a cítil som prázdnotu, lebo moja myseľ sa nemohla dotknúť inej.

A keď som vnímal ich oči, videl som len ľudskú priamosť. A ich duša sídlila na dne studne. Ľahol som si na bok a oprel som sa o lakeť. Malá kvapka na stalagmite rýchlo spadla dolu do vody a so slabým čľupnutím urobila nepatrné vlnky. Cítil

som sa ako jediný elf v jaskyni. Mojou dušou pomaly plávali oranžové oblaky osvetlené svetlom sviečok a faklí.

A keď som vnímal jej oči, videl som, že sú veľké a šikmé a môžem sa do nich ponoriť ako vodný pavúk a na dne si strážiť vzduchovú bublinu. A jej duša sídlila v jej myšli a krásne vírila oblaky. Netopier sa s trepotaním blanitých krídel vybral do priestoru a s tichým zapišťaním sa preniesol k inej lampe. Pozrel som sa na vílu a videl som chladné telo v ľudských šatách. Kožušina zmiernila chlad a celé to vyzeralo veľmi nevyvážené.

A keď som vnímal ich oči, videl som len ľudskú priamosť, ktorá bola úplne odlišná od jej šikmých očí. A ich odev bol podobný ako jej a vôbec sa jej nepodobal. V jaskyni bol ďalší elf a ja som sa stále cítil ako jediný elf v jaskyni. Ticho som počúval polohlasné hovory ľudí a skúmal som len oči víly v kožušine.

Něco málo z kroniky naší školy

Rhandir Hekhlem, řídící

Liscannorská obecná škola byla založena roku 1045 na základě sílící potřeby dát patřičné vzdělání liscannorským dětem v místě bydliště. Do té doby část dětí za studiem dojížděla do vzdáleného Nurnu, část dále pokračovala v negramotnosti svých rodičů. Již v roce 1041 za služby státu bylo obci uděleno právo opevňovací, to obec nevyužila, avšak na jeho základě požádala o schválení vzniku školy. Jelikož v té době v obecní pokladně nebylo dostatek prostředků, rozhodl se tehdejší starosta obce Krochta Moskyt stavbu hradit sám. Vybral vyhovující pozemek a už v létě 1045 započaly první výkopové práce. Řídícím školy byl ustanoven pan Rhandir Hekhlem, bývalý řídící therfastské školy pod Černými vrchy. Na žádost starosty přijel a funkce se ujal. Školním rokem 1045/46 byla zahájena výuka.

Kronika naší školy léto 1045

Starosta obce, pan Krochta Moskyt, otevřeně navrhuje výstavbu školy na území obce. Pro velký zájem občanstva okamžitě začínají výkopové práce. Vzhledem k neutěšenému stavu obecní pokladny pan Moskyt financuje stavbu sám. Do funkce řídícího je navržen Rhandir Hekhlem (bývalý řídící obecné školy v Therfastu, později kvůli tragédii z roku 1038 ze služeb propuštěn). Škola je uznána školským úřadem v Nurnu a i pan Hekhlem získává patřičná osvědčení. Škola je zahrnuta závaznými přihláškami dětí ve věku od

pěti do deseti let věku.

1045/46

Ve znamení velkého zájmu ze strany rodičů je zahájen první školní rok. Školu navštěvuje celých sedm žáků, z toho jeden přespolní - vranigostanka Viella Ruindorská. Do učitelského sboru je přijat pan Getd Ruindorský, a to jako učitel kreslení. Premiantem ročníku je vyhlášen Allen Moskyt, prvorozený syn starosty obce.

1046/47

Wyndred Rugornská, Viella Ruindorská a Pamilla Nórienská ukončily studium; Viella s Pamillou přecházejí do Nurnu. Namísto toho se objevují přihlášky krolla Burbbaga a slečny Wulpin, dvou negramotných dospělých lidí. Řídící Hekhlem vyvolává při, ale na nátlak veřejnosti oba přijímá. Školné činí 500 zl. a výuka je omezená. Rhandir Hekhlem se musí veřejně omluvit. Novým žákem je také malý Gory Chinský. Premiantem ročníku je znovu Allen Moskyt.

1047/48

Wulpin se naučila číst, psát a počítat a opouští školní lavice. Kroll Burbbag však opakuje. Premiantem ročníku se opět stává Allen Moskyt. Stala se hrůzná věc. Děti byly v době výuky napadeny šílenecem, který žádal výkupné. Díky Allenovi přišli na pomoc družinici a cizácké krolla potrestali. Díky za to také Burbbagovi!

1048/49

Kroll Burbbag konečně zvládl látku pro pětileté děti! Pan Melchizedech se vyznamenává svým učeným pojednáním o ptáčích a je požádán, zda by nepřijal místo učitele přírodopytu. Melchizedech má více povinností, proto se stává alespoň učitelem pomocným. Náhle však v zimě tragicky umírá. Premiantem svého posledního ročníku je již počtvrté Allen Moskyt. Po smrti starosty obce je novým starostou zvolen Burbbag, syn Šakův. První žák naší školy, který něco dokázal!

Úvod

Vážení občané Liscannornští,

Já Burbbag 6. starosta Liscannoru, bych rád poděkoval za zvolení do tohoto důležitého postu, a zároveň slíbit, že svou funkci budu vykonávat svědomitě a poctivě. Zde bych si chtěl vzít příklad ze svých předchůdců Krochty Moskyta

a z Linharda Rugornského. Doufám že, za nějakou dobu nebudu vedle nich vypadat jako starostenský nedomrle.

Dále bych chtěl navázat na novinky Liscannorské se kterými začal předešlý starosta. Je to věc dobrá a prospěšná, neboť každý občan má právo vědět co se děje. Zřejmě nebudou tak obsáhlé jako novinky předešlého starosty, neboť Krochta byl narozdíl ode mne rozený spisovatel. Já raději v ruce svírám zbraň nebo korbel. Ale nejdůležitější události bych chtěl zapsat.

Niní se dostávám k nejdůležitější věci. Mou povinností je sepsat jakým způsobem by měl být příště volen nový starosta. Byl bych rád aby znovu nenastala situace jako před minulou volbou že se přesně nevědělo, kdo může být volen a kdo může volit. Bylo by také dobré aby starosta dostal mnohem větší pravomoc v obci, například aby měl právo nejen lidi do vesnice přijímat, ale také je vyhodit, rušit občanství atd.

Niní tedy k tomu kdo může volit a být volen.

Volit může ten kdo má v Liscannoru dům má občanství a zároveň šel v Nurnské družině alespoň jedno dobrodružství.

Také volen může ten kdo má v Liscannoru dům má občanství a zároveň šel v Nurnské družině alespoň jedno dobrodružství.

Starosta bude volen na volební období tři roky. Může být kdykoli sesazen pokud ho dále nebudou chtít nadpolovynční většina (alespoň dva) občanů.

Starosta může kdykoli, koho koli zbavit občanství, avšak musí, pokud je to majitel domu, mu nabídnout finanční náhradu za dům, nebo umožnit k domu přístup. Může mu však zabránit v jakém koli dalším pohybu po Liscannoru.

Doufám, že se k tomuto návrhu vyjádří co nejvíce občanů. Je to jen v jejich zájmu. Jaké koli další návrhy nebo poznámky jsou srdečně vítány. Byl bych rád aby v další Liškanoře vyšlo již schválené ustanovení.

Burbbag syn Šakův
6. starosta Liscannorský

Novinky liscannorské

Jak sem slíbil zde jsou první novinky po mém nástupu do úřadu starosty. Doufám že budou úplné a že nezapomenou na žádnou důležitou událost která se v naší obci udála.

1/ Liscannor má opět hrobníka. Stal se jím po nedlouhém přemlouvání mladší s ze synů Páina Norienského Luncius. Jeho plat byl stanoven na 1000zt ročně. Doufám že za tyto peníze bude svou práci vykonávat svědomitě a vesnický hřbitov bude dále důstojným místem pro odpočinek padlých dobrodruhů.

2/ Ihned po mém zvolení byl znovu přijat jako správce Liscannorského rybníka Arcuc Detor, neboť se o světený majetek obce staral pečlivě a vše bylo v pořádku nebyl důvod přijímat někoho jiného. Dále uvážuji o vybírání malého poplatku za rybaření. Jednalo by se asi tak o 25 - 50 zt. ročně. Tyto peníze by přešli do obecní pokladny z které jsou financovány různé Liscannoru prospěšné věci. Osobně si myslím že není šťastné když jediný příjím do pokladny je z prodeje domů zbylých po padlých dobrodruzích. Rybník je postaven z obecních peněz takže by bylo dobré kdyby se nějaká částka (jejíž výše je spíše symbolická) do pokladny vrátila. Byl bych rád kdyby se k otázce zavedení či nezavedení vyjádřilo co nejvíce občanů, ať už ústně a nebo písemně.

3/ **V Sarimově lese straší.** Mladá Pamila Pitková se nedávno vydala, zřejmě na jahody, do nedákekého neblaze proslulého lesa. Neblaze, proto že jak většina občanů ví, měl zde někde svůj údajně pohyblivý dům druid Sarim.

Trávila příjemně odpoledne přičemž plnila svůj hrnek lesními plody, když tu náhle z hrozným jekotem z houští vyběhlo strašidlo." Hrozné asi dva sáhy vysoké inividum, nečesaných vlasů a podivného vzezření okolo mě křepčilo, vyluzovalo podivné zvuky typu uáááá uáááá, a také se mě pokusilo uřknout nějakou kledbou," vypověděla později u Hrocha otřesená mladá Pytková, kterou sem přivedla její matka. Když už se přítomní dobrodruzi začaly připravovat na to že si na strašidlo posvítí, jsou to přeci dobrodruzi a nějaké to strašidlo už vyděli, Luniel zbledla a začala ukazovat někam ke dveřím. "To je on!!!!!!," vykřikla. Hlavy se otočily za jejím prstem. Ve dveřích se objevilo něco co vo čích 14ti leté dívky jistě jako strašidlo vypadalo, ale strašidlo to nebylo. Stál tam totiž Klabzej Myšilov.

Trochu odbočím. Jistě ste už slyšely o tomto dobrodruhuvi který k nám přišel asi před půl rokem a vydal se s družinou na neslavnou výpravu do města Cahirent která skončila ne příliš šťastně pro Nurnské dobrodruhy. Myšilov tuto výpravu přežil a dokonce si vydobyl docela významné postavení v družině. Jenomže je to druid. I když druid začátečník ale přeci jenom druid. A právě proto se rozhodl že jako správný lesák si na svojí stranu získá nějaký les. Ke svému neštěstí si však

vybral právě les Sarimův.

Se ziskáváním lesa nemínil otálet. U Jeremiáše v hospodě koupil kus salámu, chleba a vydal se hvozdu vstříc. Zde po dlouhém hledání našel Starý věrný dub. Padl před ním do listů a začal ho vzít. Jako oběť mu nabídl právě salám a chleba. Takhle se válel asi celé dopoledne ale žádné znamení nepřicházelo. Když bylo slunce nejvýše zvedl se Myšilov od dubu a řekl si že se musí po lese podívat jak by mu mohl prospět, třeba potom přijde k kýžené oslovení. Bloudil bloudil, ale žádný velký lesní skutek nepřicházel. Pravda už dal spátky na strom dvě spadlá hnízda ale to nebylo ono. Avšak! Náhle Ji spatřil. Tu nezalesku. Na mítině se právě procházela Pamila a zbírala jahody. Pro Klabzeje to bylo jako by mu vydlobávala oči, nebo rvala srdce. Je to jeho les a tady nikdo nebude nic trhat. Vyběhl tedy na mítinu postavil se před dívku do druidího postoje začal odříkávat, "Lese, velké lese, sešli na tu zlodějku svůj mocnej a spravedlivej hněv."

Les žádný hněv sesílat nemusel. Pamila utíkala jako o závod vystrašená jenom Myšilovovým vzezřením. Ale ani jemu nebylo do smíchu. Jen co trpahobka z jekotem zmizela ozval se les. Temné hučení se prohánělo mezi stromi a přibližovalo se. Mladý druid se zalekl a začal ustupovat. To nebyla pochvala. Zastavil se až na kraji lesa.

Abych to zkrátil. Myšilovovi sem důrazně řekl že se Pamile omluví a že jestli něco takového udělá ještě jednou poletí z vesnice. Doufám že si stoho vzal ponaučení a své druidské koušky si půjde zkoušet někam jinam. Alespoň pět mil od Liscannoru!

4/V dnešní době jsou v obci na prodej dva domy. A to, dům č.4. hladký srub po Christle Lískové a č.23. hrázděné stavení po Tanrisovi. Pokud by měl někdo zájem ať se u mě přihlásí a já s ním dojednám cenu. Avšak vzhledem k tomu že tyto domy jsou opuštěné dlouho, pokud se nikdo rychle nepřihlásí budu nucen domy zbourat.

Burbbag syn Šakův
6. starosta Liscannorský

Otevřený dopis pro starostu Burbbaga

Vážený pane starosto,

Uběhl již nějaký čas od té doby, co jste byl zvolen do odpovědného úřadu starostenského v

obci Liscannor. To, že byl do tohoto postu zvolen člen cechu válečnického velice potěšilo mé srdce a moji mysl. Vždyť co by mělo být větší zárukou toho, že v Liscannoru bude dále zachováván pořádek, nežli silná paže.

Vaše první výroky, které jste pronesl hned po vašem zvolení, jsem nebral příliš vážně, jistě byly proneseny v euforii a i nějaký ten alkohol mohl sěhrat svoji roli. Dnes jsem si však přečetl vaše "Novynki". A jsem pobouřen vaším návrhem na zavedení jakéhosi poplatku 25 - 50 zt za chytání ryb v obecním rybníku. Nevím sice, co je to zkratka zt, ale domnívám se, že se jedná o zlaťáky. Co si budeme namlouvat, obnos je to pro dobrodruha směšný, ale samotný princip vybírání peněz za něco, co bylo vybudováno z obecních peněz a míněno jako zpestření jinak občas velice nudného života v obci Liscannor, mě velice pobuřuje. Váš argument, že peníze do obecní kasy lze získávat i jinak, nežli prodejem domů, je sice logický, ale asi by se to chtělo podívat po jiném přísunu peněz. Jak je možné, že si všichni vaši předchůdci dokázali poradit s přísunem peněz do obecní pokladny bez zavádění "debilních" poplatků za cokoli (přičemž o některých kolují dokonce dohady, že si tu a tam z obecní kasy přilepšili do vlastní) a vy nejste schopni tuto základní věc zařídit. Jak je všeobecně známo, při svém nástupu jste zdědil obecní kasu poměrně tučnou, bylo v ní cca 15 000 zl.

Na druhou stranu se ovšem nedívám. Jestli budete dále pokračovat ve financování pitek v hospodě U hrocha a kupovat různé "koráby" na obecní rybník (za tzv. "výhodné ceny"), tak bude obecní kasa

asi brzy na mizině. Je veřejným tajemstvím, že konkrétně vaše osoba, která musela zaplatit za výcvik u mistra, je zadlužená hned u několika družiníků. Byl bych velice nerad, kdyby měla obecní kasa sloužit k financování vašich soukromých potřeb. A také bych se nerad dožil toho, aby se za chvíli začaly zavádět další poplatky. Je sice pravda, že občané Liscannoru jsou vesměs boháči, ale na druhou stranu mi přijde drzost vybírat peníze od liscannorských vdov a sirotek. A v neposlední řadě bych chtěl vidět, jak budete s vašim "smyslem pro pořádek", zavádět ta vaše "povolení", která jste začal tak nadšeně propagovat. Aby jste za chvíli nezačal udělovat povolení na všechno. V administrativní práci si vaše osoba zřejmě libuje, viz. vaše nápady se zaváděním funkce správce na všechno. Když už jsme u toho, doporučil bych vám zavést funkci "správce na opravu hrubek ve starostovských novinkách".

Vážený Burbbagu, synu Šakův, 6.starosto liscannorský, mám pocit, že funkce starosty nespočívá pouze v tom, že si před dům přibijete ceduli s nápisem STAROSTA. Zkuste se

prosím nad tím zamyslet.

S úctou
Yall Rebllid z Hedu

*Tuto Lyškánoru připravil k vydání
Klabzej Myšilov*